

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 339, 702, 688, 589

Čtení: Žd 11, 29 – 40

Text: Žd 11, 1 *Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím.*

Je neděle svaté Trojice, která nám připomíná, že věříme v trojjediného Boha, tedy v Boha Otce i Syna i Ducha svatého. Což ovšem takto řečeno je pouhá dogmatická poučka, snažící se nějakými lidskými pojmy uchopit neuchopitelné. Když vyznáváme svou víru slovy: Věřím v Boha Otce, i v Ježíše Krista a věřím v Ducha svatého, tak mě v této chvíli nejvíc zajímá spíš to úplně první slovo, které se týká mě samého – tedy to slovo „věřím“ a ptám se, co že to tedy dělám, když věřím v Boha, ať už Otce, Syna či Ducha? Spousta lidí si slova „věřím v Boha“ vykládá asi takto: „myslím si, že existuje Bůh“. Tedy, že ve víře jde o jakousi myšlenku nebo přesvědčení, tedy víceméně statický názor či dokonce jen znalost nějaké informace. Něco, jako když se ve škole děti naučí, že Praha je hlavní město České republiky nebo že jedna a jedna jsou dvě. Stejně tak se v náboženství naučí, že existuje neviditelný Bůh, který je trojjediný. Na podobném principu leckde ještě funguje způsob konfirmační přípravy – tedy naučit se správné odpovědi na správné otázky. Ovšem, při vší úctě, dá se tu mluvit o víře? Co je to víra?

Odpověď nalezneme v epištole Židům v 11. kap. „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím.“

Aby bylo zcela zřejmé, oč tu jde, tak ekumenický překlad zdůrazní, že se nejedná o nějaký stav mysli, nýbrž o děj, o jednání se vztahem k Bohu, a proto slovo ‚víra‘ nahrazuje slovesem ‚věřit‘. Věřit Bohu. Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. To je dost výstižná definice víry. Podle ní totiž vírou není pouhé doufání, ani připuštění existence něčeho, co není vidět. Věřit neznámá ani myslet si o něčem, že to může existovat i když to nevidíme. Věřit neznámá pouhé doufat. To, co dělá víru vírou je právě ono spolehnutí. Tedy, když na základě svého doufání začnu nějak jednat. Nestačí říci: „Doufám, že to auto má dobré brzy“. Víru projeví až tehdy, když se na základě svého doufání s tím autem rozjedu. Pak už jsem na to spolehnul a vsadil jsem na to všechno a možná i riskuji život. Věřící není ten, kdo ze břehu sleduje plavce ve vodě, ale ten, kdo skočí do vody a plave. Věřící není religionista, který studuje všemožná náboženství, ale kdo se pro jedno rozhodne a začne podle něho žít. Křesťanem není ten, kdo o Ježíši Kristu diskutuje, ale ten, kdo na Krista v životě i ve smrti spoléhá. Věřícím se stávám ve chvíli, kdy přestanu číst bibli jako nezaujatý čtenář, a začnu ji číst jako adresát osobního dopisu. Věřícím se stanu, když si Bůh získá moji důvěru a lásku. Kdy jsem ochotný se na Boha spolehnout, vydat se mu na milost, riskovat pro něj vše. Dokud nic neriskuji a nechávám si zadní vrátka, tak Bohu vlastně nevěřím. Je to jako s manželstvím. Dokud neslíbím věrnost a nechávám si možnost toho druhého opustit, tak ho vlastně nemiluji. Opravdová láska a víra mají společné to, že riskují skutečně vše, tedy svůj život, který celý někomu zasvětím. Jestliže

riskuji třeba to, že celé křesťanství může být jeden veliký omyl a já přesto zasvětím svůj život Bohu, pak mohu prohlásit, že jsem věřící. Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, čemu věřím. Tzn. jednat tak, jako by ty věci neviditelné nebyly zároveň nejisté, ale naopak jisté. Spolehnout na Boha znamená jednat v této jistotě víry. Dovedeno do extrému, víře je v zásadě jedno, zda Bůh existuje či neexistuje, věřící člověk ať tak či tak prostě s Bohem počítá a podle toho ve svém životě jedná a rozhoduje se.

Proč to tak lidé dělají? Někdo si myslí, že lidé věří v Boha proto, že je to jednodušší než o věcech poctivě přemýšlet. Prostě že si jedou podle své víry a víc nepřemýšlejí. Ale je skutečně jednodušší žít s vírou anebo bez víry? Někdo má za to, že víra je jen taková berlička, o kterou se člověk v nouzi opírá, aby to měl v životě snazší. Že se tak snáze vyrovnává s těžkostmi. Ale podle mě je to naopak. Jednat v životě s vírou, že věci neviditelné jsou jisté a spolehlivé, a že na to, v co doufáme se lze plně spolehnout, to je přece mnohem těžší. Když se na světě dějí zlé věci, je těžší věřit, že Bůh to má pod kontrolou. Když se lidem vyplácejí podvody a lži, je těžší věřit, že je lepší poslouchat Boží přikázání. Je prostě těžší cele spoléhat na Boží spravedlnost a být si jist tím, že Pán Bůh všechno vidí a správně posoudí. Ale je pravdou, že skutečně věřící člověk je v pohledu na budoucnost tak nějak klidnější protože věří, že konec neznamena konec.

Ani moje kázání tu nekončí. Nakonec přichází zásadní otázka. Je-li tomu tak, že důraz je na naší víře, která řídí a určuje naše jednání, pak vlastně žádný Pán Bůh být nemusí, stačí, když my jednáme tak, jako by byl. Na tomto principu možná fungují různé esoterické směry, ale biblická víra to není. Bylo by to jen jakési lidské náboženství, které samo o sobě zdánlivě funguje, a to bez ohledu na existenci Boha.

Biblická víra se ale od obecného náboženství odlišuje tím, že Bůh se k ní opravdu přiznává a dosvědčuje ji svým jednáním. Tedy není to tak, že když se na něco neviditelného spolehneme, že to automaticky zafunguje, že nás to podrží a spasí. Musí se k takové víře přiznat Bůh. Jestli on se k tomu nepřizná, pak je naše víra klamná. Jenže Bůh se k lidské víře opravdu přiznal, když poslal svého Syna na svět, aby vydal svědectví o Boží lásce k člověku. Evangelium pojednává o tomto Božím svědectví, o Božím martyriu, které Ježíš podstoupil, aby nám dokázal, že naše víra není marná. A že poslední slovo má vždycky Bůh. Jemu věříme, v to doufáme, na to spoléháme a podle toho jednáme, přestože to kolem sebe tak úplně nevidíme.

Modlitba: *Pane, dej ať naše víra neselže. Svůj život však nezakládáme na ní, ale na tobě, který jsi Alfa i Omega, počátek i konec a na tvé milosti. Na ni jsme vsadili svůj život. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty jsi jedno s Otcem i Duchem svatým. Pros za nás, hříšné, abychom byli jedno v Duchu svatém, abychom se milovali a v lásce snášeli jeden druhého. Modlíme se za tvou církev, aby jednala ve tvém Duchu na základě víry a svůj zrak upírala ke Kristu, který vede naši víru od počátku až do cíle. Modlíme se za ty, kteří v tebe věří, ale s námi nechodí, abychom jim ve víře nebránili. Modlíme se za ty, kteří teprve pronikají do světa víry, kteří hledají své místo v církvi, kteří se snaží zorientovat ve světě i sami v sobě. Dej své církvi, aby stále znovu a znovu hledala odpovědi na své otázky a nenechala se ukolébat dojmem, že už zná veškerou pravdu. Pane Ježíši Kriste, ty, který máš porozumění pro nás nedokonalé lidi, zastávej se těch, kdo nemají zastání, ujímej se těch, kdo jsou opomíjeni, braň slabé a nejisté, silné ve víře uč pokoře a snášenlivosti. Svou církev buduj na přesvaté lásce, uč nás poznávat svůj hřích a malomyslné povzbuď. Ved' nás k poznání Boha, ale především ať jednáme ve víře. Neboť co není z víry je hřích. Ale tvá láska překrývá množství hříchů. To v nás budí respekt a úctu k tobě, který a Otcem i Duchem svatým žiješ a kraluješ po všechny věky věků.*